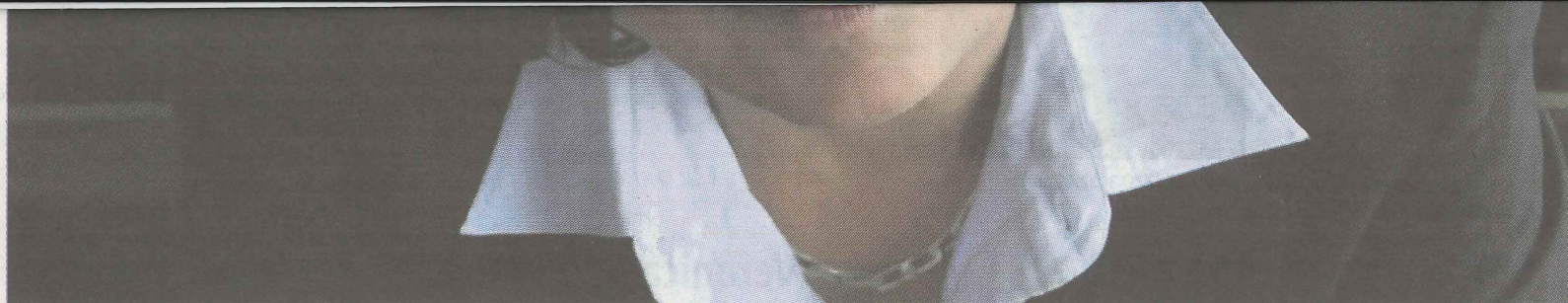

schoot, heb ik gebruikt. Je weet dan eigenlijk niet wat je doet, maar als ik nu naar het hele album luister, blijkt alles met elkaar te maken hebben – en toch ook weer helemaal niet. En dat vind ik zo wonderlijk!”

Cover

Een van de meest geslaagde nummers is een eigengereide uitvoering van Tom Petty's 'Face in the crowd', dat hier verandert in pure country-folk. Fré had er geen moeite mee om zich het lied helemaal eigen te maken. „Ik vind het zijn allermooiste song en ik hoorde meteen die banjo in mijn kop. Zag toen ook gelijk dat gezichtje ver weg in die mensenmassa. Het wandelen – ik hoorde vooral dat wandelen. Het is een heel eigen interpretatie en dan is zo'n cover ook legitiem, vind ik. Want het

Frédérique Spigt.

FOTO PIROSKHA VAN DE WOUW

gewoon een beetje naspelen kunnen we allemaal wel, toch?” Goedbeschouwd is 'The medicine show' een conceptalbum. Geboren verliezers aan de zelfkant, dode prostituees, gekneusde individuen – de rode draad is de hoop als waakvlam. Spigt: „Ja, je moet deze plaat in één keer draaien. Dan kom je er inderdaad achter dat het een

conceptalbum is. En zelfs de dood geeft goede hoop.” De dood komt een paar keer langs op het album, in het zelfverklarende 'The great grim reaper' zelfs in vrolijke galop. Is Spigt zelf bang voor dat witte paard? „Dat is heel wisselend. Soms denk ik wel eens: ach, dan is het maar gedaan. Op andere momenten wil ik nog lang

niet. Laat ik het zo zeggen: ik ben niet bang voor de dood, maar ik ben er liever niet bij als het zover is. Maar we staan allemaal in de rij. Gaat opeens iemand als Maarten van Roozendaal dood. Waarom hij nou? Als je aan de beurt bent, dan ben je aan de beurt. Je kunt niet ruilen met een ander. Die 'reaper's wrecking ball' suist soms net langs

je kop, maar je staat wel in die rij. Wat ik nog zou willen doen voor de tijd daar is? Een film maken. Daar heb ik ook wel ideeën voor. En ik wil graag ergens buiten wonen en dan kippen houden. Lijkt me geweldig. Ook wil ik nog eens een echte rock 'n' roll-plaat maken. Daar kom ik toch vandaan en dat lonkt alweer een hele tijd.”

René van 't Hof geniaal in gevecht met een vlieg

Margriet Prinssen

Als een topsporter met een laatste kans op een medaille bij de Olympische Spelen bereidt hij zich voor: hij strekt zich uit, spant zijn spieren, slingert zijn rechterarm een paar keer heen en weer, zet zich schrap... en ja, daar gaat zijn arm richting het glas. In één keer raak. Tijd voor opluchting is er nauwelijks want al meteen dreigt de volgende uitdaging: hoe krijgt hij het volle glas op tafel? In de wereld van de oude man is elke handeling een overwinning op een niet aflatend aantal problemen. 'Dag vlieg' is een solo van René van 't Hof, een speler die de lach aan zijn kont heeft hangen, een groot

komisch talent, bekend van zijn werk bij Carver maar ook van films als 'Matterhorn', 'Alles is liefde', 'Ober' en 'Flodder'. Hij is zo'n speler die met bijna niets kan toveren; hij doet denken aan Mr Bean, maar met de uitstraling van een Buster Keaton. De tragiek ligt altijd op de loer, hoe hilarisch een scène ook zijn kan. Er hangt altijd een wolk van eenzaamheid en schuwheid om hem heen. In 'Dag vlieg' heeft hij het zichzelf niet gemakkelijk gemaakt. Hij speelt de rol van een oude man die eenzaam zijn dagen slijt. Alles kost moeite: zich aankleden, lopen, een glas rechtop houden. De spullen in zijn huis helpen ook niet erg mee. Alles biedt weerstand. Als de voor-

Theater

Dag Vlieg/ Spel: René van 't Hof/ Eindregie: Beppie Melissen/ Geluidsdecor: Wim Conradi/ Gezien: Haarlem, Toneelschuur, 18 oktober; tournee t/m 23 dec, o.a. Purmerend, 25 okt; Hoorn, 30 okt; Almere, 31 okt; Amsterdam, 4 t/m 8 nov; Hoofddorp, 15 nov; Leiden, 21 nov; Alkmaar 13 dec / Info: viarudolphi.nl

stelling begint, komt hij net uit bed, gekleed in hemd en onderbroek - met daarin een zware luijer - en te grote schoenen. De enige onderbreking van de monotonie is de komst van een irritant zoemende vlieg die hij met zijn stramme lijf, en alles wat hij onderweg tegenkomt, te lijf gaat. Halverwege

dat – overigens geniaal gechoreografeerde – gevecht lijkt hij te transformeren in die vlieg; prachtig hoe hij opeens kleine vliegbevingen maakt met zijn plotse-ling heel lenige lijf. Het toneelbeeld (van Edwin Kolpa) werkt de lichtelijk surrealistische sfeer in de hand: alles is symme-

trisch in het huis van de oude man. Dat wekt vooral bevreemding door de twee gasfornuizen die elkaar spiegelen. Het geluidsdecor van Wim Conradi is sfeerbepalend: het plotseling zachter of harder worden van de radio, het geluid van kinderstemmen tijdens een speelkwartier, vage geluiden van buitenaf die opeens dreigend klinken. 'Dag vlieg' is een langgerekt kort verhaal, waarin het af en toe balanceren is op de rand van het ongemakkelijke, waarin de dramatische boog niet al te strak gespannen is, maar waarin René van 't Hof met zijn fysieke kracht, zijn onnavolgbare mimiek en zijn grote, tragikomische talent het publiek in de ban houdt.